

การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

English Pronunciation with using Peer-Assisted Learning for
Prathomsuksa 4 Students

ไอลดา จันทรล้อย¹
อัญชลี ทองเฒ²

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนโรงเรียนบ้านบ่อพระ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน 35 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการสอน 2) แบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ paired t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 11 คน มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ทุกคน คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 24 คนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนมีค่า (Mean = 3.37, S.D. = 0.80) และหลังเรียนมีค่า (Mean = 7.37, S.D. = 1.37) เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.5 (t 19.51, sig 0.00) 2) นักเรียนมีความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Mean = 2.55, S.D.= 0.60)

คำสำคัญ : ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ, การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน, นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

¹ นักศึกษาหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศที่สำคัญที่สุด คือการพัฒนาคนให้เป็นคนที่มีคุณภาพและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกซึ่งการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญของการพัฒนาคนให้มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการแก้ปัญหาและดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนั้นต้องให้การศึกษาที่หลากหลาย ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ที่พระทานแก่คณะครูและนักเรียนว่า “...การศึกษา เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคลสังคม และบ้านเมืองใดให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างครบถ้วน ล้วนพอเหมาะกันทุกๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญมั่นคงของชาติไว้ และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไปโดยตลอด” (สำนักคณะกรรมการข้าราชการครู 2544:4)

จากพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ซึ่งทรงพระราชทานเกี่ยวกับการศึกษาไว้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความสำคัญของการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาด้านองค์ความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล ถ้าบ้านเมืองใดให้การศึกษาที่ดีมีประสิทธิภาพแก่เยาวชน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพซึ่งสามารถธำรงความเจริญมั่นคงของประเทศชาติไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดทำให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ซึ่งสอดคล้องกับ แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560-2579) ได้กำหนดการจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ ผลิตและพัฒนาคน กำลังการวิจัยและนวัตกรรมเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ การพัฒนาศักยภาพของคนทุกช่วงวัย และการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ การสร้างโอกาสความเสมอภาคและความเท่าเทียมทางการศึกษา การจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาประสิทธิภาพของระบบบริหารจัดการการศึกษา

การจัดการเรียนการสอนต้องเน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองและถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2549: 9) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองเต็มศักยภาพเพื่อให้ผู้เรียนสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเต็มศักยภาพสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญนี้จึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในโรงเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา เป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ ทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียนเพื่อให้สามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากเพราะการเรียนการ

สอนส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษเน้นการอ่าน แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถที่จะอ่านได้หรือไม่มีความกล้าที่จะอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพราะกลัวอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องจึงไม่กล้าอ่านออกเสียงจนทำให้ไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ ได้และนำไปสู่การออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องในที่สุด ดังนั้นผู้สอนจึงควรนำรูปแบบการสอนที่มีความหลากหลายมาจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและไม่กลัวที่จะอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หนึ่งในนั้นคือการใช้สื่อประสมในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดรูปแบบที่หลากหลายในการเรียนการสอนและเพื่อการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ดีของนักเรียน

ในการจัดการเรียนการสอนครูจะต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียน คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน และพยายามสอนโดยให้นักเรียนมีส่วนในการแก้ปัญหาต่าง ๆ และได้ทำกิจกรรมร่วมกันในการเรียนการสอน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุดและมีการสนับสนุนให้มีการช่วยเหลือกันในในด้านการในชั้นเรียน โดยที่เด็กเก่งสามารถช่วยเหลือเด็กอ่อน มีความสามัคคี รักกัน และเห็นอกเห็นใจกัน (สุรางค์ โค้ว ตระกูล, 2545) ซึ่งการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เรียกว่า การสอนโดยเพื่อนช่วยสอน (Peer tutoring)

การสอนโดยเพื่อนช่วยสอน (Peer tutoring) เป็นการสอนที่มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่เกี่ยวกับการกระจายบทบาทในการสอนซึ่ง Rom (1982) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับวิธีให้เพื่อนช่วยสอนว่า เป็นการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนสอนกันเอง วิธีสอนดังกล่าวมีรากฐานมาจากแนวคิดและทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งการให้นักเรียนมาสอนนั้นสามารถทำได้ 2 แบบคือ 1) ให้นักเรียนรุ่นเดียวกัน หรือเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่ในระดับเดียวกันเป็นนักเรียนผู้สอน (Same-Age Tutoring) 2) ให้นักเรียนรุ่นพี่หรืออยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่าเป็นนักเรียนผู้สอน (Cooke-Age Tutoring)

จากงานวิจัยสนับสนุนเรื่องการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนได้แก่ จันทรเพ็ญ บำรุง (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโคกตะเคียน อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ ผลการศึกษา พบว่านักเรียนสามารถพูดโต้ตอบโดยใช้ประโยคและออกเสียงได้ถูกต้องเป็นบางประโยคตามสถานการณ์ นักเรียนผู้ที่มีความมั่นใจพร้อมช่วยเพื่อนมากขึ้น นักเรียนให้ความสนใจและสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม เรียบเรียงเนื้อหาในการพูดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย พิมพ์พร แสงแก้ว (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ บุษยากร ชัยชวา (2557) การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้าน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่า

ก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.35 และยิ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีคะแนนเฉลี่ย สูงกว่าเท่ากับร้อยละ 12.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

Heron and cook (1982) กล่าวว่า การสอนโดยเพื่อนช่วยสอน ครูจะต้องเข้าใจเทคนิคและวิธีการในการสอนเป็นอย่างดี การดำเนินการสอนต้องเป็นไปตามขั้นตอน รวมทั้งการจัดอัตราส่วนระหว่างนักเรียนผู้เรียนกับนักเรียนผู้สอนอย่างเหมาะสมและมีการบันทึกผลการปฏิบัติงานของนักเรียน โดยครูจะต้องเป็นผู้ควบคุมดูแลในการสอนโดยเพื่อนช่วยสอน ไม่มอบภาระการสอนให้เป็นของนักเรียนผู้สอนเพียงอย่างเดียว เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและไม่มีข้อบกพร่องน้อยที่สุด

จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ จะช่วยทำให้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้นักเรียนที่เรียนเก่งกว่าช่วยเพื่อนนักเรียนที่อ่อนกว่าเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษและอาจสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ ปีการศึกษา 2561 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 110 คน

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนกันตวรรณ ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 35 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นห้องที่นักเรียนมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์

ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ขอบเขตของเนื้อหาหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สัตว์ป่า (Wild Animals)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง เมืองและอวกาศ (City and Space)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง กีฬา (Sports Day)

ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 15 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ประกอบด้วยชุดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 12 ชุด ชุดละ 10 คำ ได้แก่เรื่อง สัตว์ป่า อวกาศ และกีฬา

2. แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ 4 ชุด ชุดละ 10 คำ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนกันตวรรณ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแก่นักเรียน
2. ทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนจำนวน 1 ชุด จำนวน 10 คำ
3. แบ่งนักเรียนจำนวน 11 กลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คนโดยวัดความสามารถจากคะแนนสอบภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561
4. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ คือ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องสัตว์ป่า หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องเมืองและอวกาศ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องกีฬา ทั้งหมด 15 คาบเรียน ก่อนจัดกิจกรรมแต่ละหน่วยการเรียนรู้ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หน่วยละ 1 ชุด ชุดละ 10 คำ ก่อนเรียน (pretest) เริ่มกิจกรรมและทดสอบเพื่อเก็บคะแนนความสามารถในแต่ละชุด เมื่อทำกิจกรรมเรียบร้อยแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ครูทำการทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน (posttest) ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน
5. เมื่อสิ้นสุดผู้สอนแจกแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
6. เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปประมวลผลและวิเคราะห์
7. สรุปผล อภิปรายผล โดยใช้ตารางการพรรณนา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. วิเคราะห์การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ความแตกต่างความสามารถในการเรียน การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (t-test dependent sample) ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจในการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย

1. ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 11 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 100

2. ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 24 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75

3. ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนมีค่า (Mean = 3.37, S.D. = 0.80) และหลังเรียนมีค่า (Mean = 7.37, S.D. = 1.37) เมื่อทดสอบด้วยสถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.5 (t 19.51, sig 0.00)

4. ระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ภาพรวมโดยเฉลี่ยระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (Mean = 2.55, S.D. = 0.60) เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับดังนี้ ระดับความพึงพอใจด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 2.57, S.D. = 0.60) ด้านผู้เรียน (Mean = 2.53, S.D. = 0.59) และด้านผู้สอน (Mean = 2.52, S.D. = 0.69) ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 11 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เพราะเป็นนักเรียนที่ได้รับการคัดมาจากระดับผลการเรียนในภาคเรียนที่ 1 ถ้าพิจารณาในแต่ละครั้งที่ทดสอบก่อนเรียนมีคะแนนค่อนข้างสูงสำหรับนักเรียนบางคนเมื่อทดสอบหลังเรียนแล้วทุกคนมีคะแนนสูงขึ้นอาจเนื่องจากนักเรียนจำนวน 11 คนได้รับการฝึกฝนจากครูและตนเองก็นำความรู้จากครูไปฝึกเพื่อนจึงทำให้เกิดการพัฒนาในตนเองมากขึ้น

2. ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำนวน 24 คน พบว่านักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 75 นักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีจำนวนน้อย เนื่องจากหน่วยการเรียนรู้ที่

6 เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ยากและมีจำนวนพยางค์ยาว 3-4 พยางค์ ทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องตามการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เป็นคำศัพท์เกี่ยวกับอวกาศซึ่งเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อนทำให้นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ การทดสอบนี้ทดสอบค่าละ 10 คะแนน จำนวน 10 คำ ใช้เกณฑ์การอ่านออกเสียงตามที่กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ดี นักเรียนส่วนใหญ่ก็มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนนักเรียนส่วนใหญ่จำนวน 3 ครั้ง หลังเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นทั้งหมด ซึ่ง พิกุล ภูมิแสน.(2539, น.28; อ้างอิงจาก Hurley, 1972, p.604 - A) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ เรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทการสอนของครูไปสู่ผู้เรียน นับว่าเป็นกิจกรรมการเรียน การสอนที่ยืดเต็กนักเรียนเป็นศูนย์กลาง สุนทร สันธพานนท์ และคณะ (อ้างใน ประนอม ตอนแก้ว, 2550, น. 12) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดเจตนารมณ์ของปรัชญาการศึกษาที่ว่า learning by doing ตามแนวทฤษฎีของ John Dewey โดยเน้นการให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานร่วมกัน มุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง Thomas (อ้างใน ประนอม ตอนแก้ว, 2550) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าและได้รับการฝึกฝน รวมทั้งอยู่ภายใต้ความควบคุมจากครูผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่นในการเรียน โดยเป็นผู้เรียนที่อยู่ระดับชั้นเดียวกัน และ Kohn and Vajda (1975, pp. 379-390) ได้กล่าวสนับสนุนว่า วิธีเรียนรู้แบบใช้เพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม การเรียนเป็นคู่หรือกลุ่มย่อยโดยร่วมกันทำกิจกรรมทุกทักษะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกัน และมีปฏิสัมพันธ์กัน ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อเจรจาหาความหมายด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนรับผิดชอบ กระบวนการเรียนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนานนท์ เชื้อนิลพิพัฒน์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องการปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่กล้าว่ายน้ำโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนไม่กล้าว่ายน้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถปรับ พฤติกรรมที่ไม่กล้าว่ายน้ำมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 93.33 -100) และ นวกานต์ มณีศรี (2555) ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าจากการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007 ได้ดีและรวดเร็วขึ้นโดยคิดค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนได้ 3.56 ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนได้ 6.68 คิดค่าความก้าวหน้าจากผลการทำแบบทดสอบได้ 3.11 คะแนน

3. ผลของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนมีความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนมีค่า (Mean 3.37, S.D. 0.80) และหลังเรียนมีค่า (Mean 7.37, S.D. 1.37) เมื่อทดสอบด้วย

สถิติ paired t-test นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.5 ($t=19.51$, sig 0.00) จะสังเกตได้ว่า การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เพิ่มขึ้น ตั้งแต่หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ซึ่งก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 44.40 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 79.14 หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 41.06 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 75.86 หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 33.86 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 62.11 ดังนั้น นักเรียนทุกคนจึงมีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงขึ้นทุกหน่วยการเรียนรู้ถึงแม้ว่าบางคนจะมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ก็ตาม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าผลของการเรียนรู้โดยใช้เพื่อนช่วยเพื่อนทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่ง Topping (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้และทักษะโดยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนจากเพื่อนร่วมชั้นที่ได้จากการจับคู่กัน โดยผู้เรียนทั้งคู่ช่วยเหลือกันเรียนและได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยอาศัยการกระทำ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน โดยรับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการวางแผน ขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รวมถึงมีการฝึกหัดนักเรียนผู้สอนให้ทำหน้าที่ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพและ ภูมิวิชาการ. (2544: 61 – 63) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หรือ การให้ผู้เรียนช่วยสอนกันเองนี้ เป็นวิธีการที่ จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการด้วยกันทั้งสองฝ่าย วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ได้มี การพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมาย และวิธีการของครู โดยมุ่งเน้นเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่ช้าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ มีปัญหาในด้าน ความประพฤติและปัญหาด้านอื่น ๆ โดยมีความเชื่อว่า วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไร ต่าง ๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้ช้าเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการ พูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัย เดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเอง ก็ จะทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้นั้นได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของอดิกันต์ ภูติทิพย์ (2552) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และ พฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรม พื้นฐาน 8 ประการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วย เพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 พิมพร แสงแก้ว (2555) การพัฒนาชุด กิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่าความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ บุษยากร ชัยชวา (2557) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่

6 ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้าน ทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.35 และยัง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีคะแนน เฉลี่ย สูงกว่าเท่ากับร้อยละ 12.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. ระดับความพึงพอใจต่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย เพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ภาพรวมโดยเฉลี่ยระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (Mean = 2.55, S.D.= 0.60) เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับดังนี้ ระดับความพึงพอใจด้าน กิจกรรมการเรียนรู้ (Mean = 2.57, S.D. = 0.60) ด้านผู้เรียน (Mean = 2.53, S.D. = 0.59) และด้าน ผู้สอน (Mean = 2.52, S.D. = 0.69) ตามลำดับ เนื่องจากความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อมาพิจารณา เป็นรายด้านรายข้อจะเห็นว่าด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ ช่วยให้นักเรียนสร้าง ความรู้ความเข้าใจได้ด้วยตนเอง บรรยายกาทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสนุกสนานส่งเสริมการเรียนรู้ โดยเพื่อนช่วยเพื่อน และส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระตามลำดับสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพร แสง แก้ว (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 3 ที่มีต่อชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด บุษยากร ช้ายขวา (2557) การจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนน เฉลี่ยความพึงพอใจต่อ การเรียนภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และชนา นนท์ เชื้อนิลพิพัฒน์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องการปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่กล้าว่ายน้ำโดยการเรียนรู้แบบ เพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน มีความ พึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อน ช่วยเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($X = 3.47$, S.D. = 0.63)

ข้อค้นพบ

การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนวิธีการให้ผู้เรียนสอน กันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้จากกันและกันและการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้ที่เรียนรู้เข้าใจการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัย เดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังด้วย ภาษาและรูปแบบของเขาเอง ก็จะทำให้ นักเรียนเข้าใจในความรู้ นั้นได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟัง จากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วยและเป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง ได้ด้วย บรรยายกาทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดความสนุกสนานส่งเสริมการเรียนรู้โดยเพื่อนช่วยเพื่อน และ ส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้มีเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. ก่อนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนครูผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนวิธีการให้นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนให้เข้าใจก่อน ทั้งนี้เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนที่ทำหน้าที่ช่วยเพื่อน

2. ในการทำกิจกรรมตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ควรยืดหยุ่นเวลาในการทำกิจกรรมการพูดตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่สอน เพื่อให้ นักเรียนไม่เกิดความอึดอัดในการฝึกฝนในระยะเวลาที่จำกัด การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในระดับประถมศึกษาควรอยู่ระหว่าง 15-30 นาที (Bender,2002)

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในชั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ครูผู้สอนไม่ควรให้นักเรียนอยู่กลุ่มเดิมตลอด ควรให้นักเรียนได้สลับเปลี่ยนกลุ่มใหม่เมื่อสอนจบแต่ละชั่วโมงเพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายแต่ไม่ควรทำบ่อยๆ ควรดูกิจกรรมทั้งหมดว่ามีทั้งหมดเท่าไรและจึงจัดกลุ่มนักเรียนตามความเหมาะสมกับกิจกรรมที่กำหนดไว้

4) ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใด มีปัญหาหรือไม่ และถ้ามีปัญหาครูจะต้องเข้าไปช่วยแก้ไข

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนที่เน้นกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อนกับ เทคนิคการสอนรูปแบบอื่นๆ เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หรือปีที่ 6 เพื่อเป็นการต่อยอด

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 . กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- จันทร์เพ็ญ บำรุง. (2547). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชานานนท์ เชื้อนิลพิพัฒน์. (2559). การปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่กล้าว่ายนํ้าโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นวกานต์ มณีศรี. (2555). การพัฒนาทักษะการใช้โปรแกรม Microsoft Office Excel 2007ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน. นครปฐม: โรงเรียน วัดไทร (ลินศึกษาลัย).
- บุษยากร ชัยชวา. (2557). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ประนอม ดอนแก้ว. การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเวียงมอกวิทยา. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่., (2550).
- พิกุล ภูมิแสน. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อจับใจความวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติ ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม.(หลักสูตรการสอน).มหาสารคาม:บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์รแสงแก้ว. (2555). การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญา นิพนธ์สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู. พระบรมราชโองการพระราชทานแก่ครู กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภาลาดพร้าว, 2543
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- สุคนธ์ สินธพานนท์และคณะ. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลัก สูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ด้านสุขภาพการพิมพ์.
- อดิกันต์ ภูดีทิพย์. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรมพื้นฐานทั้ง 8 ประการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบ กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Bender, W.N. (2002). Differentiation for students with learning disabilities. California: Corwin Press, INC.
- Khon, J.J., & Vajda, P.G. (1975). Peer-mediated instruction and small group interaction In the ESL Classroom. TESOL Quarterly, 4(9), 379-390.
- Heron, T.E. and Cooke, N.L. (1982). Tutor Huddle:Key Element in a Class wide Peer Tutoring System. The Elementary School Journal, 83, 114-123.
- Rom, J. CA. (1982). Peer Teaching in Permanent Project Teams. Dissertation Abstracts International, 43(August), 352-A.Sivasailam, T. (1973). Madras System.
- Topping, K. (2001). Peer-and parent-assited learning in reading, wring, spelling and Think skill Available at <http://www.scre.ac.uk/spotlight/>.